

Arrest

nr. 232 703 van 17 februari 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. HENDRICKX
Marcel Broodthaersplein 8/5
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 21 februari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 januari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 februari 2019 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HENDRICKX en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

Gezien de beschikking van 9 januari 2020 met toepassing van artikel 39/76, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Gezien het schriftelijk verslag van de verwerende partij van 20 januari 2020.

Gezien de replieknota van de verzoekende partij van 30 januari 2020.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten en dient op 15 mei 2017 een verzoek tot internationale bescherming in.

1.2. Op 18 oktober 2018 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna 'CGVS') in de Engelse taal, in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 22 januari 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna 'commissaris-generaal') een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een staatsburger van Venezuela. U bent afkomstig uit Caracas. U komt uit een communistisch gezinde familie. Uw vader, een lid van de communistische partij, was als militair werkzaam bij de "National Force", het nationale leger van Venezuela. In 2014 ging uw vader aan de slag als bodyguard van Yhon Luna, een plaatselijke politicus in de staat Tachira. Uw moeder was tot 2017 werkzaam bij de "Provincial Bank". Uw broer, W. C. N. M. O. (C.G. X - O.V. X) ging na zijn studies aan de slag bij de politie. U studeerde aan de universiteit rechten en zat in het derde jaar. Tijdens uw studie maakte u op een "Congress of Liberty and Democracy"- kennis met enkele Cubaanse dissidenten. Daar u eerder afkerig stond van de ideeën van de toenmalige president Hugo Chavez, schreef u in 2013 op vraag van uw Cubaanse vrienden een paar artikels voor het online magazine/blog Havanatimes.org, waarin u kritiek gaf op de gang van zaken in uw land. Om eventuele negatieve gevolgen naar aanleiding van uw schrijfsels te voorkomen reisde u verschillende keren voor korte tijd naar Cuba om vervolgens terug te keren naar uw land. In 2014 hoorde u een speech van Leopoldo Lopez van de partij Voluntad Popular. U vond u terug in deze ideeën en besloot u aan te sluiten bij deze partij. U nam vervolgens deel aan manifestaties waartoe door deze partij werd opgeroepen. Wanneer een colectivo tot twee keer toe bij jullie thuis u kwam melden dat u moest stoppen deel te nemen aan manifestaties en niet naar de universiteit moest gaan besloot u werk te zoeken. U vond werk in een toeristisch bureau in Ecuador waar u tussen 2015 en 2016 verbleef. Wanneer op 12 januari 2016 een bevriend koppel van jullie familie werd ontvoerd en op 18 januari in duistere omstandigheden was omgebracht keerde u op 15 januari 2016 terug naar Venezuela om uw familie bij te staan. Intussen reisde u, menende dat u misschien problemen zou tegenkomen, meermaals kort naar Cuba en keerde vervolgens terug naar Venezuela. Op 4 april 2017 besloot u weerom tegen de zin van uw moeder deel te nemen aan een manifestatie. U werd rond drie uur in de namiddag samen met H. M., uw vriend en medestudent, op de Avenida Libertador hardhandig opgepakt door leden van de aanwezige garde. U werd beiden in een wagen opgesloten. Na twee uur lang te hebben stilgestaan werd u vervolgens urenlang door de stad gereden. Wanneer de wagen bij de Plaza Venezuela aankwam stapte de bestuurder uit en werd hij vervangen door een andere bestuurder. De tweede bestuurder nam jullie identiteitskaarten en telefoon af en reed vervolgens opnieuw urenlang met jullie door de stad. Rond elf uur in de avond stopte hij de wagen bij de Altamira Square en liet jullie uitstappen. Hij gaf jullie het bevel te vertrekken en niet om te kijken. Eenmaal thuis besloten uw ouders dat u weg moest voor uw veiligheid. U zette echter uw studies verder en probeerde via uw broer na te gaan of uw naam ergens in een registratiesysteem van de politie was terecht gekomen, wat echter niet het geval bleek. Op 8 april 2017 werd u onderweg van de universiteit op straat aangesproken door een colectivo uit uw buurt. Hij waarschuwde u bij een volgende ontmoeting, indien hij u betrapte met een Venezolaanse vlag, te vermoorden. U pakte uw koffer en vertrok de volgende dag met uw vader naar Tachira, waar uw familie een boerderij bezat en waar uw zus, Y. J. M. O. (C.G. 1801339 - O.V.8.715.181), na een ontvoeringspoging in 2016, verbleef en studeerde. Na een week in Tachira besloot u naar het buitenland te vertrekken aangezien u op dat moment in het bezit was van een vliegticket naar Spanje. Op 19 april 2017 stak u vanuit Tachira, geholpen door uw vader die u aan een uitreisstempel in uw paspoort hielp, de Colombiaanse grens over. U reisde vervolgens via Cucuta door naar Bogota. Na een week in Bogota nam u een vlucht naar Madrid. Vanuit Madrid vloog u op 26 april 2017 door naar Brussel. Op 15 mei 2017 heeft u een verzoek om internationale bescherming ingediend. U vernam dat uw vader, nadat zijn werkgever Yhon Luna in ongenade was gevallen zelf ongeveer vier maanden voor uw gesprek op het Commissariaat-generaal op 18 oktober 2018 naar Lima in Peru was vertrokken. Uw broer W. C. N. M. O. en zus Y. J. M. O., kwamen u naar België achterna en dienden beiden op 2 oktober 2018 een verzoek om internationale bescherming in. U wil niet naar Venezuela omdat u zich er beknot voelt in het vrij verkondigen van uw mening en vreest bij een eventuele terugkeer naar Venezuela te worden veroordeeld omwille van de artikels die u had geschreven.

Ook meent u te worden opgesloten of te worden gedood omwille van uw deelname aan protestacties. Ter staving van uw verzoek legt u de volgende documenten neer: uw Venezolaans paspoort (dd. 08/05/2015, geldig tot 07/05/2020), uw Venezolaanse identiteitskaart (dd. 24/03/2017, geldig tot de derde maand van 2027), uw rijbewijs, een fotoprint van uw studentenkaart, een fotoprint van uw leerlingenkaart, drie fotoprints van een manifestatie waarvan u op één afbeelding te zien bent, twee artikels over het verloop van een manifestatie in Caracas op 4 april 2017 en een artikel over de gevolgen van protestacties, twee artikels die u schreef voor het onlinemagazine Havanatimes.org (dd. 25/01/ 2013 en dd. 20/02/2013), een artikel over de moord op een koppel kennissen van uw familie en fotoprints van uw familieleden met de familie slachtoffers, een print van uw vliegtuigticket voor de Verenigde Staten (dd.05/02/2017), een artikel over Yhon Luna en enkele fotoprints waarop uw vader staat afgebeeld al dan niet samen met zijn partijvrienden.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Voor wat betreft uw stelling dat uw hele familie in Venezuela geïdoleerd wordt en zal vermoord worden -u verwees hierbij voornamelijk naar problemen die uw broer W. C. N. M. O., na uw vertrek op zijn werk bij de politie zou hebben ondervonden, naar een mislukte ontvoeringspoging van uw zus Y. J. M. O. in 2016 en het vertrek van uw vader naar Peru wanneer zijn werkgever Yhon Luna als staatsvijand wordt bestempeld (notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal –verder notities CGVS- p.5 en document 10 in het administratieve dossier)- komt deze volledig op de helling te staan en dat omwille van de volgende vaststellingen:

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat zowel uw broer als uw zus, beiden meer dan een jaar na uw vertrek naar België, Venezuela op een legale wijze hebben verlaten in het bezit zijnde van een reispaspoort.

Voor wat betreft de problemen die uw broer W. C. N. M. O. zou hebben ondervonden na uw vertrek, dient verder te worden opgemerkt dat zijn eerste verzoek om internationale bescherming op 5 november 2018 werd afgewezen en dit voornamelijk omdat er aan zijn opeenvolgende incoherente verklaringen geen enkel geloof kon worden gehecht (zie weigeringsbeslissing W. C. N. M. O. in het administratieve dossier). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde de beoordeling van het CGVS in haar arrest dd.28/11/2018. Uw broers tweede verzoek dat grotendeels steunt op elementen die reeds in het eerste verzoek werden opgeworpen, werd niet ontvankelijk verklaard, aangezien er geen bijkomende geloofwaardige elementen waren die een ander licht zouden werpen op de eerdere beslissing (zie beslissing niet-ontvankelijk verzoek broer dd. 17/12/2018 in het administratieve dossier). In tegendeel bleken de nieuwe aangebrachte elementen – een beweerd moord op jullie grootvader in Tachira op 28 november 2018, het vertrek van uw moeder naar Colombia naar aanleiding van een fysieke agressie op haar persoon naar aanleiding van deze moord en de vernieling/ beschadiging van enkele van jullie eigendommen in Caracas door colectivo's die jullie (schriftelijk) zouden bedreigen (schriftelijke verklaringen volgend verzoek broer dd.04/12/2018, punt 1 en 3 en neergelegde foto's door uw zus J. M. O. –alles toegevoegd in het administratieve dossier) – post factum aangebrachte verklaringen waar sterke vraagtekens bij konden worden geplaatst. De in het kader van het tweede verzoek neergelegde kopieën van documenten –waarin bij enkele duidelijk een bewerking van de inhoud kon worden vastgesteld om deze aan te passen in het nieuwe relaas- ontbeerden immers elke bewijswaarde (zie beslissing niet-ontvankelijk volgend verzoek broer dd. 17/12/2018 toegevoegd in het administratieve dossier). Evenmin bleek uw broer –die meer dan een jaar na u Venezuela verliet- een duidelijke en coherente uitleg te kunnen geven wat de concrete motieven zouden kunnen zijn voor uw vader om naar Peru te vertrekken.

Zijn verklaringen hieromtrent waren immers heel oppervlakkig en bovendien niet gelijklopend met uw uitleg (zie beslissing nietontvankelijk volgend verzoek broer dd. 17/12/2018). In tegenstelling tot uw andere eerder vlotte verklaringen slaagde ook u er evenmin in een meer concrete uitleg te geven waarom uw vader precies naar Peru was vertrokken. U verklaarde hierover immers enkel het volgende: "Hij wilde niet in Venezuela blijven. Tachira is aan de grens daar zijn veel paramilitairen, want we hebben nog wel familie in Venezuela, maar hij wilde niet daar gaan om ze niet in problemen te brengen. En in Lima heeft vader vrienden" (notities CGVS, p.6). U legde dan wel een artikel neer over de uit de gratie gevallen Yhon Luna (zie document 10 in het administratieve dossier), stellende dat uw vader zijn bodyguard was, doch blijkt verder uit dit artikel niet dat uw vader omwille van zijn werk voor Yhon Luna zou worden gevisieerd door de Venezolaanse autoriteiten. In het betreffende artikel is er immers enkel sprake over beschuldigingen aan het adres van de persoon Yhon Luna en niet aan zijn hele entourage van medewerkers. De door u neergelegde afbeeldingen van uw vader, alleen of in het gezelschap van Yhon Luna en andere vrienden van de communistische partij, doen hieraan geen afbreuk. Het partijprofiel en het werk van uw vader worden immers niet betwist. Van personen met een bepaalde opleidingsgraad (u als student rechten en uw broer als medewerker bij de politie) die menen dat hun vaders situatie kan leiden tot problemen voor henzelf kan nochtans verwacht worden hierover enige concrete kennis te hebben en spontane uitleg te geven. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u voor het vertrek van uw broer en zus regelmatig contacten onderhield met uw familie in Venezuela (notities CGVS, p. 4,5). Een andere reden om aan te nemen dat jullie familie geen problemen kende – hoewel u verklaarde dat uw moeder omwille van haar veiligheid haar ontslag bood bij de bank waar ze werkte-, blijkt bijkomend uit het feit dat uw moeder na alle gebeurtenissen alsnog in Caracas besloot te blijven wonen. Als reden om niet te vertrekken gaf u aan dat ze voor haar stervende moeder wilde zorgen en omdat jullie veel eigendommen hadden die ze niet wilde achterlaten (notities CGVS, p.6). In haar verklaringen stelt uw zus nochtans expliciet dat uw moeder niet werkte om voor haar moeder te kunnen zorgen en haalde ze uitdrukkelijk aan dat jullie moeder geen problemen kende (notities CGVS zus dd. 23/10/2018 p. 5). Dat uw moeder op 2 december 2018 Venezuela alsnog zou hebben moeten ontvluchten "omwille van een fysieke agressie op haar persoon" zoals uw broer bij zijn tweede verzoek stelde- werd niet gestaafd door authentieke documenten met objectieve waarde. Haar vertrek kon dan ook niet worden gelinkt aan mogelijke persoonlijke problemen en of incidenten. Hierbij werd bovendien vastgesteld dat alle door uw broer aangehaalde recente gebeurtenissen merkwaardig genoeg plaats zouden hebben gevonden op de dag waarop de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een arrest velde over het beroep van uw broer en in de twee daaropvolgende dagen.

Het eerste verzoek om internationale bescherming ingediend door uw zus, Y. J. M. O., dat grotendeels steunde op de verklaringen afgelegd door haar (en uw) broer W. C. N. M. O., werd ook afgewezen op 5 november 2018. Wat betreft het incident met uw zus in 2016 werd vastgesteld dat haar verklaringen behalve wat incoherenties bevatten, deze gebeurtenis van incidentele aard was. Uw zus bleef uiteindelijk nog enkele jaren in Venezuela wonen en studeren en kende verder geen persoonlijke problemen (zie notities CGVS zus dd.23/10/2018, p.4,8,10,11). Voor de rest verwees uw zus naar de problemen van u en uw broer, W. C. N. M. O.. Ook haar tweede verzoek werd niet ontvankelijk verklaard, aangezien er geen bijkomende geloofwaardige elementen werden die een ander licht zouden werpen op de eerdere beslissing en weerom volledig steunde op de verklaringen van jullie broer W. C. N. M. O..

Aan de door uw broer en zus geopperde problemen die u linkt aan uw stelling als gezinslid voor uw leven te vrezen, kan bijgevolg geen enkel geloof worden gehecht.

Voorts dient te worden opgemerkt dat uw bewering, omwille van de artikels die u schreef en die werden gepubliceerd in het onlinemagazine Havanatimes.org, een veroordeling en opsluiting te riskeren niet aannemelijk is (notities CGVS, p.15). Uw laatste artikel dateert immers van februari 2013, dus ruim vier jaar voor uw vertrek uit Venezuela. Uit uw verklaringen blijkt verder nergens dat u omwille van deze publicaties concrete problemen zou hebben ondervonden. Behalve dat uw vader en zijn kennissen u zeiden dat u uw mening beter voor u zelf hield (notities CGVS, p.12), kende u verder hiervoor geen problemen met de autoriteiten. Bovendien blijkt uit uw verklaringen en uit het door u neergelegde paspoort (zie document 1 in het administratieve dossier) en een print van uw vliegtuigticket voor de Verenigde Staten (zie document 9 in het administratieve dossier) dat u na het verschijnen van deze artikels regelmatig Venezuela kon uit- en inreizen. Volgens uw verklaringen en de stempels in uw paspoort bezocht u meermaals voornamelijk Cuba en dat tot enkele weken voor uw definitief vertrek uit uw land (zie stempel inkom Caracas dd.03/03/2017). U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u naar aanleiding van deze twee artikels gevisieerd werd door de Venezolaanse autoriteiten.

Voor wat betreft het incident waarvan u stelt dat deze gebeurtenis u ertoe bracht uw land van herkomst definitief te verlaten, valt het vooral op dat uw opeenvolgende verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal op cruciale plaatsen helemaal niet eensluidend zijn. Zo is het opmerkelijk dat u bij de vraag naar arrestaties bij de Dienst Vreemdelingenzaken opgeeft op 2 april 2017 tijdens een protestactie te zijn opgepakt door militairen. U zou vervolgens zijn opgesloten in Caracas. Na een detentie van acht uur zou u door een vriend die er werkte zijn vrijgelaten en werden uw documenten teruggegeven. U zou dan ook sinds uw aanhouding gekend zijn (zie vragenlijst CGVS, vraag 1 en vraag 5). Op het Commissariaat-generaal linkte u uw arrestatie aan een manifestatie op 4 april 2017. U legde een paar artikels over arrestaties van mensen op deze neer en verwees bijkomend naar enkele fotoprints waarop een bijeenkomst van mensen te zien is en waar u op één van de afbeeldingen te zien bent terwijl u een selfie neemt (notities CGVS, p.11,13 en documenten 6 en 11 in administratieve dossier). Na uw uitleg over het voorval op de betoging waar u zou zijn gearresteerd merkte u op dat de datum van dit voorval bij de Dienst Vreemdelingenzaken verkeerdelijk werd genoteerd op 2 april 2018 (notities CGVS, p.14). Niet uitgesloten dat een cijfer misschreven kan ingegeven worden is het wel merkwaardig dat u zelf deze fout niet had opgemerkt wanneer men u bij de Dienst Vreemdelingenzaken uw verklaringen voorlas in het Engels –een taal die u volledig beheerst (notities CGVS, p.3)- om deze fout recht te zetten. U ondertekende immers uw verklaringen voor akkoord (zie vragenlijst CGVS vraag 8). Opvallender is echter de teneur over het verloop van de gebeurtenissen die de kern van uw relaas uitmaken. U verklaarde immers dat u tijdens uw arrestatie door leden van de garde enkel samen met uw vriend in een wagen te zijn opgesloten, waarmee jullie urenlang werden rondgereden. Uw arrestatie zou verder niets te maken hebben gehad met de eerder door u uiteengezette bezigheden. U werd vervolgens vrijgelaten door een voor u onbekende bestuurder, die echter uw eerder afgenomen telefoon en identiteitskaart niet terug gaf (notities CGVS, p.13,14). Geconfronteerd met deze inconsistenties antwoordde u enkel: “Neen dat klopt niet, er was een vriend met mij, maat die was mee opgepakt en het document dat ik heb, het ID document die was afgenomen maar dat is niet dit ID document (VZ verwijst naar zijn ID kaart op het bureau), dit exemplaar had ik gewoon thuis liggen. Misschien heeft die man die me die dag had aangehoord het verkeerd verstaan, het was ook zonder tolk.” Een loutere ontkenning van de aanvankelijke verklaringen is echter geenszins afdoende. Uit de door u op de Dienst Vreemdelingenzaken afgelegde verklaringen blijkt dat u deze voor akkoord ondertekend hebt nadat deze u werden voorgelezen in het Engels. Dat noch u, noch de persoon die u aanhoorde een dergelijk verschil in verklaringen niet zou zijn opgevallen bij het voorlezen is niet aannemelijk, te meer u zelf aangaf dat de persoon die u op dat moment aanhoorde bijgestaan zou zijn door een drie à vier mensen die –mogelijks ter begeleiding- keken hoe hij werkte (notities CGVS, p.14,15). Het feit dat u -in tegenstelling tot uw eerdere bewering- uw identiteitsdocument te hebben moeten afgeven en deze niet terugkreeg, terwijl u op het Commissariaat-generaal uw identiteitskaart neerlegt, stellende dat u zich in uw land steeds verwachtte aan een verlies van uw document en er twee tegelijkertijd bezat, is niet overtuigend en doet vermoeden dat het een post factum verzonnen uitleg betreft om de inconsistentie aangaande het al dan niet bezitten van een identiteitskaart te kunnen vergoelijken.

Hoe dan ook, zelfs indien de door u aangehaalde incidentele aanhouding geloofwaardig zou zijn –quod non- blijkt verder uit uw verklaringen dat u bij vertrek uit uw land niet geviséerd werd door de Venezolaanse autoriteiten. Waar u aanvankelijk opgaf “gekend” te zijn geweest (zie vragenlijst CGVS vraag 5) en door de politie te zijn gezocht (notities CGVS, p.7), blijkt uit uw verklaringen dat u uiteindelijk nergens ingevoerd bleek te zijn geweest in een registratiesysteem van de politie. U wist dit met zekerheid omdat uw broer W. C. N. M. O. dit persoonlijk onderzocht (notities CGVS, p.7,13). Dit gegeven wordt bijkomend ondersteund door uw uiteenzetting over uw legale vertrek uit uw land. U verklaarde immers dat u, geholpen door uw vader, legaal de grens met Colombia overstak. Het feit dat uw vader in staat was ervoor te zorgen dat u vlot de grens kon passeren duidt er overigens bijkomend op dat uw familie niet werd geviséerd door de autoriteiten (notities CGVS, p.7,8).

Voor wat betreft uw deelname aan andere manifestaties, voornamelijk wanneer hiertoe werd opgeroepen door Voluntad Popular, de partij waarvan u stelde lid te zijn geweest (notities CGVS, p.15), blijkt uit uw uiteenzetting dat u nooit tijdens één of andere activiteit/ manifestatie/ protest persoonlijke problemen zou hebben ondervonden (notities CGVS, p.12).

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hierbij sinds de beëindiging van de massademonstraties in juli 2017 meer doelgericht en selectiever te werk gaan.

Zij viseren hoofdzakelijk personen wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij, dan wel het sporadisch deelnemen aan demonstraties ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk. U verklaarde uitdrukkelijk binnen de partij Voluntad Popular geen activiteiten te hebben gehad en behalve gewoon lid zijn geen enkele functie te hebben vervuld (notities CGVS, p.15). Ook blijkt uit uw verklaringen dat de paar negatieve opmerkingen die u van een colectivo die jullie thuis kwam opzoeken naar uw hoofd kreeg geslingerd, voor u verder geen concrete gevolgen te hebben gehad. U vertrok in deze periode voor werk naar Ecuador en keerde hierna zonder belemmeringen terug naar Venezuela (notities CGVS, p.12). Het feit dat een bevriende familie in de periode dat u in Ecuador verbleef slachtoffer werd van moord –u legde hierover een artikel neer (zie document 8 in het administratieve dossier)-, neemt niet weg dat dit voorval verder niets met u persoonlijk te maken te hebben (notities CGVS, p.12,13). U verwees bij dit incident enkel zijdelings naar het feit dat de omgebrachte echtgenoot een politieagent was, maar kon verder enkel gissen wie er concreet achter de moord zat en wat de reden was van het hele gebeuren (notities CGVS, p.14,15,17).

Aan uw bewering het land te hebben verlaten uit een vrees gedood te worden omwille van uw arrestatie kan dan ook –alle bovenstaande vaststellingen in acht nemend- niet het minste geloof meer gehecht worden. U heeft dan ook niet aangetoond dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Volledigheidshalve dient hierbij te worden bemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), niet blijkt dat er sprake is van een bewust en systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland, de redenen waarom en de wijze waarop u Venezuela verlaten heeft, dan wel er naar terugkeert. Echter, het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijks worden ondervraagd kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven.

Gelet op het voorgaande kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld worden aan een in artikel 48/4, § 2 b beschreven behandeling.

De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond.

Zoals reeds vastgesteld verliet u uw land op legale wijze in het bezit zijnde van een geldig paspoort. Hiermee maakte u dan ook geenszins aannemelijk gevisieerd te zijn geweest door de Venezolaanse autoriteiten, noch maakt u aannemelijk dat u momenteel in het vizier zou lopen van de autoriteiten van uw land van herkomst. Op de vraag of u zich sinds uw komst naar België iets doet voor de Venezolaanse zaak antwoordde u ontkennend. U legde bijkomend uit dat u gewoon alles wilde vergeten en u op uw eigen leven wilde toespitsen (notities CGVS, p.15). Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling of bestraffing.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228). Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen.

U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela –u merkte immers op dat er heel wat veiligheidsproblemen zijn in uw land (notities CGVS, p.6,8,10,11,12), maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/ financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Zo haalt u voor het CGVS aan uit een gegoede familie te komen die verschillende eigendommen in verschillende staten van het land bezit en klaarblijkelijk in de mogelijkheid verkeerde of in Caracas of in Tachira te verblijven (notities CGVS, p. 6,7). Naast de universitaire studies die u vervulde, had u ook de mogelijkheid om te reizen en tijdelijk te werken in het buitenland waarna u telkens opnieuw naar uw land terugkeerde in introk bij uw ouders (notities CGVS, p.8,9). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire) blijkt dat Venezuela een diep politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en neemt er onder meer de vorm aan van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. Het geweld gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, en de Colectivos chavistas waarbij burgers met een specifiek profiel gevisieerd worden, heeft eveneens geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een

ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept is in bijlage in het administratieve dossier gevoegd.

De overige door u neergelegde documenten ter staving van uw relaas kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Het door u neergelegde paspoort, uw identiteitskaart, en rijbewijs, bevatten enkel identiteitsgegevens die niet ter discussie staan. Uw studentenkaarten ondersteunen uw verklaring aangaande uw studies en opleidingsgraad, wat evenmin wordt betwist. De drie fotoprints van een manifestatie waarvan u op één afbeelding te zien bent, laat niet toe te onderscheiden over welke bijeenkomst het al dan niet zou gaan, noch levert uw vanuit een zijlijn genomen selfie een absoluut bewijs dat u actief participeerde aan het betreffende evenement. De twee artikels over het verloop van een manifestatie in Caracas op 4 april 2017 en een artikel over de gevolgen van protestacties hebben op u persoonlijke geen enkele betrekking daar u niet aannemelijk maakte te zijn opgepakt bij de manifestatie van 4 april 2017, noch wordt er in onderhavige artikels naar u verwezen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel roept verzoeker de schending in van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 48/4 § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de weigering van de vluchtelingenstatus stelt verzoeker dat voor het beoordelen van de vrees voor vervolging het standpunt van het UNHCR over de toepassing van het Vluchtelingenverdrag in een situatie van gewapende conflicten en geweld van 2 december 2016 in acht genomen te worden. Hij stelt dat daarin een aantal belangrijke principes naar voor geschoven worden voor de beoordeling van de vrees voor vervolging in een context zoals deze in Venezuela en citeert paragrafen 12, 18 en 19 van deze Guidelines. Toegepast op de situatie in Venezuela merkt verzoeker het volgende op: *"De situatie in Venezuela is zeer complex en wordt gekenmerkt door mensenrechtenschendingen op grote schaal. Zowel burgerlijke en politieke als socio-economische basisrechten worden geschonden. Deze mensenrechtenschending zijn het gevolg van een politiek beleid en worden grotendeels begaan door de staat. Ook paramilitaire- en criminele bendes begaan geweld ten aanzien van burgers maar in veel gevallen kan niet simpelweg gesproken worden van criminele bendes omdat er een link is met de staat en een achterliggende politiek. Mensenrechtenschendingen nemen verschillende vormen aan: gewelddadige repressie van iedereen die kritisch durft te zijn ten aanzien van het regime; geweld door bendes die gesteund of getolereerd worden door de staat; sociaal en economisch geweld in de vorm van de onbeschikbaarheid van elementaire levensmiddelen, het aan burgers onttrekken van buitenlandse humanitaire hulp en het van partijsteun afhankelijk maken van toegang tot basiszaken zoals voedsel. Onderstaande objectieve landeninformatie van bronnen als de VN en Inter American Commission for Human Rights (IACHR) tonen aan dat burgers dagelijks het slachtoffer worden van deze situatie die volgens de voorspellingen enkel zal verergeren."*

Wat de veiligheidssituatie betreft verwijst verzoeker naar de *"COI Focus Venezuela Situation Sécuritaire (update)"* van 29 april 2018 en stelt: *"Venezuela is het tweede meest gewelddadige land ter wereld, en hoofdstad Caracas de tweede gevaarlijkste stad. Het aantal geregistreerde gewelddadige moorden in Venezuela in 2016 is 10 keer hoger dan het gemiddelde op wereldniveau"*.

Verzoeker wijst er verder ondermeer op, met verwijzing naar rapporten van OFPRA van november 2016, IAHCR Inter-American Commission on Human Rights van juni 2018 en Human Rights Watch van november 2017 dat *“het geweld een impact heeft op het dagelijkse leven van de volledige bevolking”, dat verschillende bendes en paramilitaire groeperingen actief zijn en geweld uitoefenen ten aanzien van de bevolking en dat in veel gevallen “zijn ze ofwel politiek gelinkt aan de overheid of worden ze getolereerd door de overheid”, terwijl “iedereen die zich kritisch uit ten aanzien van het regime vervolging [riskeert]” en er straffeloosheid heerst.*

Verder voert verzoeker aan dat *“De bevolking slaagt er niet meer in te voorzien in elementaire basisbehoeften en de situatie zal verder verslechteren”* en verwijst naar rapporten van UN Human Rights office of the High Commissioner van juni 2018 en IAHCR Inter-American Commission on Human Rights van december 2017 om aan te tonen dat de volledige bevolking slachtoffer is, dat de staat bewust weigert de situatie van haar bevolking te verbeteren door het weigeren van humanitaire hulp en dat de *“reeds zeer beperkte toegang tot economische en sociale rechten verder beperkt [wordt] door ze afhankelijk te maken van loyaliteit aan de heersende partij en door corruptie”.*

Verzoeker stelt dat zijn familie een objectief risicoprofiel heeft omdat (1) verzoeker protesteerde en artikels publiceerde tegen de regering en dat verzoeker hiermee heeft willen aantonen dat hij een fervent tegenstander is van het regime; (2) zijn vader Yhon Luna ondersteunde, die openlijk corruptie van het regime aankloeg en behoorde tot een partij die beschuldigd wordt van samenzwering tegen het regime en dat verzoeker hier coherente verklaringen over heeft afgelegd die er op wijzen dat zijn vader ernstige vervolging riskeert in Venezuela omwille van zijn activiteit voor Yhon Luna; (3) de moeder van verzoeker werkte voor de *“Provincial Bank”*, maar ontslag heeft moeten nemen omwille van de druk op het gezin en het gevaar dat ze kon lopen; (4) W., die bij de politie tewerkgesteld was, zich tegen de politiek van Maduro keerde, waardoor hij bedreigd werd door de collectivos. Verzoeker voegt hier aan toe: *“Het CGVS verwijst naar de asielaanvragen van broer W; en zus Y;. Het CGVS verwijst naar mogelijke incoherenties. Men is het overzicht verloren in de dossiers - het hele gezin kent problemen omwille van de professionele activiteiten van de vader van verzoeker”.*

Verder stelt verzoeker wat betreft Yhon Luna en PCV: *“The Communist Party of Venezuela (PCV) on its website claims that the national police in Tachira state recently arrested and tortured PCV member José Luis Daza, who remains in prison in Caracas. The location of the incident near the Colombia-Venezuela border points to the role of Colombia in undermining the government of President Nicolas Maduro. According to the PCV statement, the police were intent upon securing “a false accusation” from Daza against Yhon Luna, for whom he is an assistant and who is a member of the PCV Central Committee and the Tachira Legislative Council. The PCV, a long-time supporter of the Bolivarian Revolution now headed by Maduro, alleges that Luna is of interest to the police because, as a member of a regional justice and human rights commission, he was dealing with accusations of corruption, smuggling, and bribery against local police and the military. His release is demanded. (W.T. Whitney junior, “Revolution at Risk: ‘Humanitarian Intervention’ in Venezuela Aims at Regime Change”, 11/10/2018)”.*

Hij voegt daar het volgende aan toe: *“We have been informed by the Communist Party of Venezuela (PCV) regarding an act of provocation at the expense of the Party. As an Declaration of the Political Bureau of the CC of PCV stresses, an effort is made that the PCV is connected to “terrorist, fascist, corrupt and anti-national acts.” Such is the case against c. Yhon Luna, member of the CC of the PCV and Deputy of the Legislative Council of Tachira State of Venezuela. According to the PCV, this provocation is directed towards thwarting the investigations on the grounds of the serious complaints that c. Yhon Luna has made against corruption, against the mafias and against infringements of the fundamental rights of respect of human life, that presumably have been perpetrated by the administrative judicial institutions and by officials of the security forces of the State.” (met verwijzing naar <http://www.solidnet.org/article/CP-of-Greece-KKE-Solidarity-with-the-Communist-Party-of-Venezuela> en <https://lanacionweb.com/sucesos/pcv-se-pronuncio-en-apoyo-a-yhon-luna-tras-reciente-detencion-de-uno-de-sus-escoitas/>)”.*

Verder argumenteert verzoeker dat in de beoordeling of verzoeker en zijn familieleden slachtoffer van vervolging zijn, de socio-economische situatie moet betrokken worden en *“dat de bevolking niet meer kan voorzien in elementaire levensbehoeften. Dat de staat hiervoor verantwoordelijk is en het de schaarse middelen verder politiek instrumentaliseert door de toegang te beperken tot mensen die loyaal zijn aan het regime, is een belangrijke factor die een impact heeft op elementaire rechten zoals het recht op leven en op de fysieke en psychische integriteit,...”.* Verzoeker stelt dat het CGVS *“onvoldoende onderzoek [heeft] gevoerd naar de impact hiervan op het leven van verzoeker”.*

Wat betreft de tegenstrijdigheden die in de bestreden beslissing worden aangehaald stelt verzoeker dat deze *“helemaal bij de haren gegrepen zijn”*. Verzoeker verduidelijkt dat hij *“duidelijk aangegeven [heeft] dat het op 4 april 17 was en niet op 2 april 17 dat hij opgepakt werd - men nam toen zijn identiteitskaart af, maar zoals verzoeker zelf heeft verklaard in het gehoor op het CGVS, had hij nog een tweede identiteitskaart uit voorzorg voor als de eerste afgepakt zou worden. Dat verzoeker legaal het land kon verlaten, heeft hij te danken aan de connecties van zijn vader en is geenszins een bewijs dat hij geen vervolging riskeert in zijn land van herkomst. Hij leefde ondergedoken in Tachira op de boerderij; zijn vader hielp hem aan een stempel aan de grens. Mits betaling kon verzoeker het land legaal verlaten. De politie zocht verzoeker, maar zijn vader wist wie er allemaal werkt aan de grens met Colombia en wat voor corruptie er is. Zodoende kon hij verzoeker helpen om het land legaal te verlaten.”*

Verder stelt verzoeker dat het feit dat een conflict een impact heeft op grote groepen mensen of in het algemeen op burgers het aantonen van een vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag niet in de weg staat maar integendeel de gegrondheid van de vrees versterkt en verwijst daarvoor naar paragraaf 17 van hogergenoemde UNHCR Guidelines. Hij stelt dat er voor de toepassing van het Vluchtelingenverdrag geen gedifferentieerd risico dient aangetoond te worden. Toegepast op verzoeker, wijst hij er eerst op dat wat betreft de socio-economische situatie niemand gespaard blijft behalve een kleine groep geprivilegeerden die nauwe banden onderhouden met de overheid en citeert een passage uit de *“COI Focus Venezuela Situation Sécuritaire”* van 29 april 2018 (update, p. 44). Vervolgens wijst hij er op dat volgens UNHCR voor een zeer groot aantal Venezolanen de nood aan internationale bescherming is aangetoond en citeert ook hier dezelfde COI Focus (p. 28).

Wat betreft de prospectieve beoordeling van de vrees voert verzoeker aan dat hij niet moet aantonen dat hij reeds vervolgd werd in het verleden maar dat de vrees prospectief moet toegepast worden en dat hierbij rekening moet worden gehouden met de evolutie van de situatie in de toekomst. Hij stelt dat *in casu* het CGVS besluit geen bescherming toe te kennen op basis van ongeloofwaardigheid van hetgeen al meegemaakt werd in het verleden, terwijl op basis van *“het profiel en de objectieve situatie in het land van herkomst dient het CGVS in te schatten wat er na terugkeer zou gebeuren”*.

Wat het causaal verband met een van de Conventiegronden betreft verwijst verzoeker opnieuw naar paragrafen 32, 35 en 36 van hogergeciteerde UNHCR Guidelines en stelt, met verwijzing naar het rapport van de IACHR Inter-American Commission on Human Rights, Situation of Human Rights in Venezuela van 31 december 2017, dat het duidelijk is *“dat het regime aan de basis ligt van de huidige crisis en dat de mensenrechtenschendingen ten aanzien van de bevolking politiek gegrond zijn”*.

Wat betreft de beoordeling van de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen en de documenten die ter ondersteuning worden voorgelegd merkt verzoeker het volgende op:

“Zowel de neergelegde documenten als de verklaringen van verzoeker dienen in overweging genomen te worden bij het evalueren van hun geloofwaardigheid. Zo stelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak M.A. tegen Zwitserland: “[T]he Court does not agree with the Swiss Government that, merely because some of the documents were copies and on the ground of a generalised allégation that such documents could theoretically have been bought in Iran, the question of whether or not the applicant was able to prove that he would face treatment contrary to Article 3 of the Convention could be decided solely on the basis of the accounts he gave during the two interviews, without having regard to the documents submitted in support. This approach disregards the particular situation of asylum seekers and their spécial difficulties in providing full proof of the persécution in their home countries The veracity of the applicant's story must therefore also be assessed in the context of the documents submitted.

Zelfs wanneer verklaringen beschouwd worden als niet geloofwaardig dient rekening gehouden te worden met documenten gezien zij op zich kunnen volstaan om een realiteit van het risico aan te tonen. Zo besliste het Hof in I. t. Zweden: « En effet, la Cour ne conteste pas en l'espèce l'absence de crédibilité du requérant sur ce point de son récit (§ 64). Comme les autorités suédoises, elle juge les actes de torture réels mais estime qu'il n'est pas crédible que ces actes aient été subis dans le contexte décrit par le requérant. En dépit de ce constat, la Cour considère que l'existence d'un certificat médical atteste objectivement de la probabilité des faits de torture relatés. Dans la mesure où la présentation de ce certificat médical corrobore une partie du récit relaté, la Cour conclut qu'il existe un risque individuel que le requérant soit victime de traitements contraires à l'article 3 de la C.E.D.H. ,parce qu'il y a de fortes chances qu'il soit pris pour un activiste tchéchène. »

Verder wijst verzoeker op het feit dat volgens UNHCR een beoordeling van geloofwaardigheid gebaseerd moet zijn op het geheel van bewijselementen (met verwijzing naar UNHCR, *Beyond Proof, Credibility Assessment in EU Asylum Systems: Full Report*, mei 2013, p. 45) en dat vervolging onder het Vluchtelingenverdrag niet buiten kijf moet staan maar dat moet aangetoond worden dat er een redelijke mogelijkheid bestaat dat een persoon slachtoffer wordt van vervolging (met verwijzing naar J.C. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, 1991, p.79-80). Tenslotte wijst verzoeker op het algemeen principe van het voordeel van de twijfel binnen het vluchtelingenrecht en dat de “aangehaalde elementen dienen niet noodzakelijk op persoonlijke ervaring gestoeld te zijn. Het lot van vrienden, familie of mensen behorende tot dezelfde groep kunnen de vrees aantonen” (met verwijzing naar UNHCR, *Guide et Principes Directeurs sur les Procédures et Critères à Appliquer pour Déterminer le Statut des Réfugiés*, december 2011, par. 203 en 43).”

Tenslotte stelt verzoeker een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet te lopen en verwijst daarvoor naar wat in het voorgaande werd uiteengezet.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem de status van vluchteling, in ondergeschikte orde de status van subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift voegt verzoeker de bestreden beslissing toe.

2.2.2. Ter terechtzitting voegt verzoeker een aanvullende nota toe waaraan volgende stukken zijn toegevoegd:

- Verklarende nota, geschreven door verzoeker;
- Origineel van de Notificatie oproeping en een beëdigde vertaling naar het Nederlands;
- Inhoud wetsartikelen en een beëdigde vertaling naar het Nederlands;
- Kopie paspoort moeder verzoeker, als bewijs dat zij ook het land heeft moeten verlaten uit vrees voor haar leven.

2.2.3. Verwerende partij legt twee aanvullende nota's neer. In een eerste aanvullende nota dd. 5 december 2019 is volgende landeninformatie opgenomen:

- “COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire” van 4 April 2019 en “COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)” van 1 juli 2019: internetlink;
- acaps: “Venezuela. Situational update and 2019 outlook”, Briefing note – 28 March 2019;
- Teresa Bo, “Venezuela blackout: “With the electricity out, I can't get my chemo”, in Reporter's Notebook/Venezuela, 9 March 2019;
- Reuters, “Venezuelans scramble for food and water as oil exports hit by blackout”, March 11, 2019;
- Amnesty International, “10 things you need to know about Venezuela's human rights crisis”, 18 February 2019;
- Amnesty International, Annual Report. Venezuela 2017/2018;
- International Crisis Group, “The Darkest Hours: Power Outages Raise the Temperature in Venezuela”, 15 March 2019;
- BBC News, “Venezuela: All you need to know about the crisis in nine charts”, 4 February 2019;
- Gideon Long, “Venezuela's elite restaurants thrive as food shortages worsen”, February 22, 2019;
- Centre for Strategic and International Studies, “The Maduro Diet: Food v. Freedom in Venezuela”, July 9, 2018;
- Aljazeera, “Venezuelans turn to food production amid crisis”, 28 March 2019;
- Roads & Kingdoms, “Getting food to your fridge is a full-time job in Venezuela”, 13 November 2018.

In een tweede aanvullende nota van verwerende partij dd. 9 december 2019 is volgende landeninformatie opgenomen:

- IACHR, “Situation of Human Rights in Venezuela: Democratic Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela – Country Report” van december 2017, p. 1; 6 t.e.m. 26; 84 t.e.m. 133; internetlink;
- OCHCR, “Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight”, juni 2018; internetlink;

- “COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire” van 4 April 2019 en “COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)” van 1 juli 2019: internetlink;
- OCHCR, “Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela”, juli 2019; internetlink;
- “COI Focus Venezuela: Terugkeer van Venezolanen met politieke activiteiten in België”, 8 november 2019.

2.2.4. In antwoord op de beschikking van 9 januari 2020, legt verwerende partij een schriftelijk verslag neer dd. 20 januari 2020 met betrekking tot het document Notificatie Oproeping.

Verzoeker legt op 31 januari 2020 een replieknota dd. 30 januari 2020 neer.

2.3. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft inzake beslissingen van de commissaris-generaal de volheid van bevoegdheid. Het geschil wordt in zijn geheel met alle juridische en feitelijke vragen aanhangig gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. Hij dient niet op elk argument aangevoerd door de partijen in te gaan.

De Raad is als enige rechtscollege bevoegd om kennis te nemen van de beroepen tegen beslissingen van het CGVS. In overeenstemming met de verplichting van EU lidstaten om te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie zoals voorzien in artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna ‘Asielprocedure richtlijn’), is de Raad gehouden, in geval van een beroep ingediend op basis van artikel 39/2 § 1 van de Vreemdelingenwet, een volledig en *ex nunc* onderzoek te voeren conform artikel 46 § 3 van de Asielprocedure richtlijn.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna ‘Kwalificatie richtlijn’) en artikel 13, lid 1 van de Asielprocedure richtlijn.

In de zaak “*M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*” heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn.

Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, arrest van 22 november 2012, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* , par. 66)

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, i.e. de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, arrest van 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, par. 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan”*.

2.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.4.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Volgens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het*

land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."

2.4.2. De kern van verzoekers vluchtrelaas kan als volgt worden samengevat. Verzoeker komt uit een communistisch gezinde familie maar stond zelf afkerig van de ideeën van Chavez. Tijdens zijn studies rechten publiceerde hij kritische artikels over het regime in 2013 voor een Cubaans online magazine/blog. In 2014 sloot hij zich aan bij de partij Voluntad Popular en nam deel aan manifestaties van deze partij. Tijdens een van deze manifestaties van deze partij op 4 april 2017, waaraan verzoeker deelnam, werd hij samen met een vriend opgepakt door leden van de garde en in een auto opgesloten en uren rondgereden in Caracas. De identiteitskaarten en telefoon van verzoeker en zijn vriend werden afgenomen en uiteindelijk werden ze weer vrijgelaten. Hij liet zijn broer, die bij de politie werkt, nagaan of hij geregistreerd werd maar dit bleek niet het geval te zijn. Toen hij op 8 april 2017 op weg naar de Universiteit werd aangesproken door een colectivo uit de buurt die hem bedreigde als hij de Venezolaanse vlag zou dragen, vertrok hij de volgende dag met zijn vader naar de familieboerderij in Tachira. Zijn vader werkte als bodyguard voor de politicus Yhon Luna, een plaatselijke politicus uit Tachira en lid van de Communistische Partij die evenwel in ongenade was gevallen bij het regime en beschuldigd was van fascistische en anti-nationalistische activiteiten omdat hij onderzoek deed naar corruptie waar vermoedelijk ook officieren van de veiligheidsdiensten bij betrokken waren. Omwille van de problemen van Yhon Luna, is zijn vader naar Peru vertrokken in juni 2018. Ook verzoekers broer en zus hebben een verzoek om internationale bescherming ingediend in België dat in beide gevallen werd geweigerd door het CGVS en bevestigd door de RvV, waarna ze een volgend verzoek indienden dat eveneens werd afgewezen, waarna ze naar Venezuela werden teruggestuurd. Ter terechtzitting stelt het CGVS dat verzoekers broer en zus een derde verzoek om internationale bescherming indienden in België in 2019.

2.4.3. Na grondige analyse van het gehoorverslag en de verklaringen van verzoeker tijdens de terechtzitting komt de Raad tot de volgende vaststellingen met betrekking tot zijn vluchtmotieven en de motieven van de bestreden beslissing.

De Raad stelt vast dat het eerste deel van de bestreden beslissing in detail verwijst naar de negatieve beslissingen in hoofde van verzoekers broer en zus en het feit dat zijn moeder nog in Caracas verbleef nadat de problemen van zijn vader begonnen, om aan te tonen dat verzoekers stelling dat zijn hele familie in Venezuela gevisieerd wordt en zal vermoord worden op de helling komt te staan en om te besluiten dat *"aan de door uw broer en zus geopperde problemen die u linkt aan uw stelling als gezinslid voor uw leven te vrezen, kan bijgevolg geen enkel geloof kan worden gehecht"*.

Voor zover verzoeker zelf zich beroept op vervolgingsfeiten die door zijn broer en zus werden ingeroepen bij hun eerste verzoek om internationale bescherming stelt de Raad vast dat deze feiten al het voorwerp hebben uitgemaakt van een definitief arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met betrekking tot verzoekers zus stelt de Raad vast dat haar eerste verzoek om internationale bescherming werd afgewezen door een beslissing van de commissaris-generaal van 5 november 2018 tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus en dat deze beslissing bevestigd werd door het arrest nr. 213 113 van de Raad van 28 november 2018. In dit arrest kwam de Raad tot de conclusie dat verzoekster er niet in slaagde een causaal verband te leggen tussen haar beweerde ontvoeringspoging en de voorgehouden problemen van haar broers en vader en dat zij tijdens het persoonlijk gehoor bij het CGVS meermaals benadrukte dat zij, behalve de poging tot ontvoering, verder persoonlijk geen problemen heeft gekend. Met betrekking tot verzoekers broer stelt de Raad vast dat ook zijn eerste verzoek om internationale bescherming werd afgewezen door een beslissing van de commissaris-generaal van 5 november 2018 tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus en dat deze beslissing bevestigd werd door het arrest nr. 213 114 van de Raad van 28 november 2018. In dit arrest wordt onder meer vastgesteld dat de verzoeker, een weinig samenhangend beeld schept van de incidenten, bedreigingen en intimidaties die hij beweert te hebben meegemaakt en steeds afwijkende versies van de feiten weergeeft wat afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over zijn vrees bij terugkeer. De Raad stelt vast dat verzoeker geen middelen ontwikkelt met betrekking tot de vervolgingsfeiten die door zijn zus en broer werden ingeroepen ter staving van hun eerste verzoek om internationale bescherming en waarop verzoeker zich beroept, die tot een andere beoordeling zouden kunnen leiden.

Verder stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op pertinente gronden vaststelt dat “Voor wat betreft de problemen die uw broer W. C. N. M. O. zou hebben ondervonden na uw vertrek, dient verder te worden opgemerkt dat zijn eerste verzoek om internationale bescherming op 5 november 2018 werd afgewezen en dit voornamelijk omdat er aan zijn opeenvolgende incoherente verklaringen geen enkel geloof kon worden gehecht (zie weigeringsbeslissing W. C. N. M. O. in het administratieve dossier). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde de beoordeling van het CGVS in haar arrest dd.28/11/2018. Uw broers tweede verzoek dat grotendeels steunt op elementen die reeds in het eerste verzoek werden opgeworpen, werd niet ontvankelijk verklaard, aangezien er geen bijkomende geloofwaardige elementen waren die een ander licht zouden werpen op de eerdere beslissing (zie beslissing niet-ontvankelijk verzoek broer dd. 17/12/2018 in het administratieve dossier). In tegendeel bleken de nieuwe aangebrachte elementen – een beweerd moord op jullie grootvader in Tachira op 28 november 2018, het vertrek van uw moeder naar Colombia naar aanleiding van een fysieke agressie op haar persoon naar aanleiding van deze moord en de vernieling/ beschadiging van enkele van jullie eigendommen in Caracas door colectivo's die jullie (schriftelijk) zouden bedreigen (schriftelijke verklaringen volgend verzoek broer dd.04/12/2018, punt 1 en 3 en neergelegde foto's door uw zus J. M. O. –alles toegevoegd in het administratieve dossier) – post factum aangebrachte verklaringen waar sterke vraagtekens bij konden worden geplaatst. De in het kader van het tweede verzoek neergelegde kopieën van documenten –waarin bij enkele duidelijk een bewerking van de inhoud kon worden vastgesteld om deze aan te passen in het nieuwe relaas- ontbeelden immers elke bewijswaarde (zie beslissing niet-ontvankelijk volgend verzoek broer dd. 17/12/2018 toegevoegd in het administratieve dossier). Evenmin bleek uw broer –die meer dan een jaar na u Venezuela verliet– een duidelijke en coherente uitleg te kunnen geven wat de concrete motieven zouden kunnen zijn voor uw vader om naar Peru te vertrekken. Zijn verklaringen hieromtrent waren immers heel oppervlakkig en bovendien niet gelijklopend met uw uitleg (zie beslissing niet ontvankelijk volgend verzoek broer dd. 17/12/2018)” en dat “Het eerste verzoek om internationale bescherming ingediend door uw zus, Y. J. M. O., dat grotendeels steunde op de verklaringen afgelegd door haar (en uw) broer W. C. N. M. O., werd ook afgewezen op 5 november 2018. Wat betreft het incident met uw zus in 2016 werd vastgesteld dat haar verklaringen behalve wat incoherenties bevatten, deze gebeurtenis van incidentele aard was. Uw zus bleef uiteindelijk nog enkele jaren in Venezuela wonen en studeren en kende verder geen persoonlijke problemen (zie notities CGVS zus dd.23/10/2018, p.4,8,10,11). Voor de rest verwees uw zus naar de problemen van u en uw broer, W. C. N. M. O.. Ook haar tweede verzoek werd niet ontvankelijk verklaard, aangezien er geen bijkomende geloofwaardige elementen werden die een ander licht zouden werpen op de eerdere beslissing en weerom volledig steunde op de verklaringen van jullie broer W. C. N. M. O.. Aan de door uw broer en zus geopperde problemen die u linkt aan uw stelling als gezinslid voor uw leven te vrezen, kan bijgevolg geen enkel geloof worden gehecht.

Verder stelt de Raad met de commissaris-generaal vast dat verzoekers moeder nog geruime tijd na de gebeurtenissen in Caracas bleef wonen omdat ze voor haar moeder en de familie-eigendommen zou zorgen wat verder afbreuk doet aan de stelling van verzoeker dat zijn hele familie door de autoriteiten zou worden gevisieerd. De verklaring van verzoeker ter terechtzitting dat zijn moeder ondertussen ook Venezuela heeft verlaten en recent in België is toegekomen, kan deze vaststelling niet ombuigen nu daaruit op zich niet blijkt dat de hele familie, en dus ook verzoeker, zou worden gevisieerd omwille van de beweerdelijke problemen van verzoekers vader, zus en broer.

Met betrekking tot verzoekers vrees voor vervolging omwille van het feit dat zijn vader als bodyguard werkte voor Yhon Luna, die op zijn beurt volgens verzoeker door het regime wordt beschuldigd van samenzwering tegen het regime, waardoor ook de vader van verzoeker gevaar liep en diende te verhuizen naar Peru, stelt de Raad vast dat het politiek profiel van verzoekers vader niet wordt betwist in de bestreden beslissing, maar dat wordt gesteld dat uit het neergelegde artikel niet blijkt dat zijn vader omwille van zijn werk voor Yhon Luna zou gevisieerd zijn door de Venezolaanse autoriteiten, omdat er enkel sprake is van beschuldigingen aan het adres van Yhon Luna zelf, en niet aan al zijn medewerkers. Waar verzoeker terecht opmerkt dat dit op zich niet betekent dat de vader van verzoeker geen problemen zou kennen met de autoriteiten, kan de Raad verzoeker niet bijtreden waar hij stelt dat “verzoeker coherente verklaringen [heeft] afgelegd, die er alle op wijzen dat zijn vader ernstige vervolging riskeert in Venezuela omwille van zijn activiteit voor Yhon Luna”. De Raad stelt immers vast dat volgens zijn verklaringen zijn vader militair was tot 2011 en daarna toetrad tot de Communistische Partij van Venezuela en bodyguard werd van Yhon Luna. Het door de verzoeker neergelegde bericht op de website van de KKE, de Communistische Partij in Griekenland, dateert van 17 augustus 2018 en neemt de inhoud over van een verklaring van het Politiek Bureau Communistische Partij Venezuela met betrekking tot de (valse) aanklachten tegen Yhon Luna.

Verzoeker verklaarde evenwel dat zijn vader in 2016 naar Tachira verhuisde met zijn zus (gehoorverslag CGVS, p. 10) en dat zijn vader ongeveer 4 maanden voor verzoekers persoonlijk onderhoud bij het CGVS op 18 oktober 2018 naar Peru is vertrokken (gehoorverslag CGVS, p. 6) terwijl uit arrest nr. 213 113 van de Raad van 28 november 2018, waarin de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd aan zijn zus, blijkt dat zij na haar verblijf in Tachira opnieuw in Caracas verbleef en dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn moeder minstens tot op het ogenblik van verzoekers persoonlijk gehoor op het CGVS op 18 oktober 2018 nog in Caracas verbleef (gehoorverslag CGVS, p. 6). Indien de Venezolaanse autoriteiten inderdaad op zoek zouden zijn naar verzoekers vader omwille van de beschuldigingen aan het adres van Yhon Luna, is het onwaarschijnlijk dat zij niet minstens zijn moeder en zus zouden hebben ondervraagd in de periode na de aanklacht tegen Yhon Luna om te weten te komen waar verzoekers vader was. De Raad stelt vast dat verzoeker hier tijdens het persoonlijk onderhoud of in het verzoekschrift geen enkele allusie op maakt. Bovendien stelt verzoeker, met betrekking tot de ontvoeringspoging van zijn zus dat zijn familie niet weet wie hier achter zit en verklaart *“het kan zijn zoals bij mijn tante, het kunnen collectivo's zijn, of de staat, iemand die wist dat we tegen de staat waren, want ja ze wisten dat vader voor Yhon Luna werkte, is dat omwille van hem of anders, is het iets van corruptie of zo, misschien iets met drugmaffia, had het met tante te maken, we weten het niet exact, het kan alles zijn”* (gehoorverslag CGVS, p. 17), wat verder verzoekers verklaring dat heel zijn familie geïsoleerd wordt door de Venezolaanse autoriteiten omwille van de activiteiten van zijn vader in belangrijke mate ondermijnt. Hoe dan ook slaagt verzoeker er niet in het verband aan te tonen tussen de politieke activiteiten van zijn vader en de vervolgingsfeiten waarvan hij persoonlijk beweert het slachtoffer te zijn geweest, zoals hierna verder geanalyseerd.

Voorgaande analyse volstaat voor de Raad om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij en zijn familieleden geïsoleerd zouden worden omwille van de activiteiten van zijn vader.

Verder stelt de Raad vast dat met betrekking tot zijn eigen vluchtrelaas de verzoeker wordt tegengeworpen in de bestreden beslissing dat hij niet aannemelijk maakt dat hij omwille van de artikels die hij schreef voor de Cubaanse blog een veroordeling en opsluiting riskeert omdat de artikels dateren van ruim vier jaar voor zijn vertrek uit Venezuela. In het verzoekschrift en ter terechtzitting stelt verzoeker stelt, dat hij nooit heeft bedoeld dat hij omwille van die artikels die hij schreef toen hij 19 jaar was gevangenis riskeert maar dat hij dat vermeld heeft om zijn politieke overtuiging en zijn oppositie tegen het regime te illustreren. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker verklaarde te zijn ondergedoken in februari 2017 in Cuba (gehoorverslag CGVS, p. 9) en dat hij, na gewezen te hebben op een print van de Havana Times waarin hij verklaarde artikels te hebben geschreven stelt *“ik ben zo enkele keren naar Cuba gevlucht”* (gehoorverslag CGVS, p. 8). Hoewel inderdaad uit het gehoorverslag niet blijkt dat verzoeker beweerde gevangenisstraf te riskeren voor zijn artikels, vestigt de bestreden beslissing evenwel terecht de aandacht op het feit dat verzoeker tot kort voor zijn vertrek naar België Venezuela regelmatig en ongehinderd kon in en uit reizen zonder hierbij problemen te ondervinden, wat de stelling van verzoeker dat hij geïsoleerd werd door de Venezolaanse autoriteiten ondermijnt. Verzoekers stelling dat hij legaal het land kon verlaten omwille van de connecties van zijn vader heeft als dusdanig betrekking op de laatste keer dat hij het land verliet naar aanleiding van het incident op 4 april 2017, en biedt dus geen verklaring voor het feit dat hij in de periode daaraan voorafgaand verschillende keren Venezuela kon in- en uitreizen en dat uit het gehoorverslag niet blijkt dat hij daarbij problemen zou hebben ondervonden.

Met betrekking tot het incident dat centraal staat in verzoekers persoonlijke asielrelaas en dat volgens verzoeker heeft plaatsgevonden op 4 april 2017 stelt de Raad het volgende vast. Met betrekking tot de tegenstrijdige verklaringen die verzoeker zou hebben afgelegd tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het persoonlijk gehoor bij het CGVS over de datum waarop het incident plaatsvond, kan de Raad aannemen dat het niet uitgesloten is dat de datum verkeerd genoteerd werd door de ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Evenwel stelt de Raad vast dat uit het gehoorverslag blijkt dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde dat hij werd gearresteerd door leden van de nationale garde en samen met zijn beste vriend en twee onbekenden werd opgesloten in een wagen omstreeks 15 u, en na twee uur in de wagen te hebben gezeten, vervolgens werd rondgereden en uiteindelijk werd vrijgelaten door een hem onbekende chauffeur (gehoorverslag GGVS, p. 13). Geconfronteerd met zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken als zou hij tijdens de protestactie zijn opgepakt door militairen en na een detentie van 8 uren werd vrijgelaten door een vriend die hem zijn documenten teruggaf, stelt verzoeker dat het een kort interview was en dat de ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken het verslag wel voorlas maar dat verzoeker misschien op dat ogenblik niet goed oplette en stelt *“Toen hij zei locked up – ik*

hoorde hem dat wel als woord gebruiken – bedoelde ik in de wagen het is niet dat ik in een detentiecentrum was of zo, misschien had hij die locked up zo verstaan alsof ik ergens vastgezet was. Hij zei ook dat ik het verslag mocht hebben maar toen ik het kreeg had ik daar eigenlijk niet meer op gelet, op wat er stond geschreven” (gehoorverslag CGVS, p. 15).

Ten eerste stelt de Raad vast dat ter terechtzitting verzoeker verklaart dat hij tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken het woord “*enclosed*” had gebruikt, terwijl hij tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS stelde het woord “*locked up*” te hebben gebruikt tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Ten tweede stelt de Raad vast dat verzoeker een andere vastgestelde tegenstrijdigheid, met name met betrekking tot de persoon door wie hij werd vrijgelaten ongemoeid laat in het verzoekschrift. Het feit dat hij stelde bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat zijn documenten werden teruggegeven door een vriend, terwijl hij bij het CGVS stelde dat ze door de chauffeur in de auto werden teruggegeven, kan niet worden afgedaan als een detail, nu het de kern van zijn asielaanspraak betreft, met name het incident dat de directe aanleiding vormde voor zijn vlucht uit Venezuela. De Raad stelt vast dat verzoeker zelf verklaart goed Engels te verstaan en dat hij geen bezwaar maakte tegen het feit dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het Engels zou worden afgenomen door de ambtenaar, zodat het feit dat er geen tolk aanwezig was de vastgestelde tegenstrijdigheden niet kan verklaren. Ten derde stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op pertinente gronden stelt dat *[w]aar u aanvankelijk opgaf “gekend” te zijn geweest (zie vragenlijst CGVS vraag 5) en door de politie te zijn gezocht (notities CGVS, p.7), blijkt uit uw verklaringen dat u uiteindelijk nergens ingevoerd bleek te zijn geweest in een registratiesysteem van de politie. U wist dit met zekerheid omdat uw broer W.C. N. M. O. dit persoonlijk onderzocht (notities CGVS, p.7,13).* De Raad stelt vast dat de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen wordt ondermijnd door de vastgestelde tegenstrijdigheden en dat verzoeker zelf verklaart dat hij na dit incident nergens werd geregistreerd door de politie, wat door zijn broer, die op dat ogenblik politieman was, werd geverifieerd.

Met betrekking tot de door verzoeker ter terechtzitting neergelegde notificatie van een oproeping gericht aan verzoeker en de inhoud van wetsartikelen stelt de Raad, na kennis genomen te hebben van het schriftelijk verslag van het CGVS van 17 januari 2020 en ontvangen op 20 januari 2020 en de replieknota van verzoeker van 30 januari 2020, ontvangen op 31 januari 2020 het volgende vast.

Het schriftelijk verslag wijst op het feit dat de geldigheidsdata van de identiteitskaart van verzoeker zoals vermeld in de oproepingsbrief niet overeenstemmen met de geldigheidsdatum op de identiteitskaart die door verzoeker op de zetel van het CGVS werd getoond en benadrukt dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zijn documenten werden teruggegeven en dat aan zijn latere verklaring dat hij over twee verschillende identiteitskaarten beschikte, geen geloof wordt gehecht, zeker nu de geldigheidsperiode van deze identiteitskaarten overlapt. Daarnaast wijst het CGVS er op dat bij de authenticiteit van het document vragen kunnen worden gesteld in het licht van de bijgevoegde informatie (“Er loopt een onderzoek tegen 132 personen voor vervalsing van migratiedocumenten”, <https://www.canarias7.es/sucesos/investigan-a-132-personas-por-falsificar-documentos-de-inmigracion-YH7595221> (vertaling uit het Spaans); “De PNB ontmantelde twee misdaadbendes voor vervalsing van openbare documenten en stempels”, 23 maart 2019, <http://www.noticierovenevision.net/noticias/politica/pnb-desmantelo-dos-bandas-delictivas-por-falsificacion-de-documentos-y-sellos-publicos>, (vertaling uit het Spaans); “Valse apostilles op documenten uit Venezuela”, gepost op 29 augustus 2018, <https://www.parainmigrantes.info/apostillas-falsas-en-documentos-de-venezuela/>, (vertaling uit het Spaans) en “Venezolanen vervalsen documenten en Colombia neemt nieuwe maatregel tegen migratie, Update 12 juli 2018, <https://es.panampost.com/sabrina-martin/2018/07/12/venezolanos-colombia-migratoria/>, (vertaling uit het Spaans)) waaruit blijkt dat in Venezuela en daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Venezolaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Verzoeker stelt dat de artikelen neergelegd door het CGVS er niet op wijzen dat “*de recent toegevoegde documenten door verzoeker niet echt zouden zijn*” aangezien ze melding maken van een specifiek document (de mobiliteitskaart voor de grens). Ook het feit dat er in Venezuela criminele bendes zijn die zich bezig houden met de vervalsing van specifieke documenten is niet voldoende om voor te houden dat de stukken neergelegd door verzoeker niet waarheidsgetrouw zouden zijn. Verder verwijst verzoeker naar een artikel dat volgens hem aantoont dat het bezit van twee identiteitskaarten misschien gebruikelijk is, aangezien het “*een methode is die door de bevolking in het algemeen wordt gebruikt om hun identiteit te beschermen in het geval ze het slachtoffer zijn van de onveiligheid van het land, maffia’s, groepen of Maduro-militairen*”. Tenslotte wijst verzoeker er op dat de kopie van het paspoort van de moeder van verzoeker werd neergelegd om aan te tonen dat zij over een paspoort beschikte en dat zij dit bij haar aankomst in België, waar zij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, aan verzoeker

heeft overhandigd en dat zij genoodzaakt was het land te verlaten *“omwille van een constante dreiging, de dictatuur ...edm”* en haalt ook aan dat Juan Gaido onlangs in Brussel was om de misdaden van de dictatuur van Nicolas Maduro tegen de bevolking toe te lichten en citeert daarbij een passage uit de *“COI Focus. Venezuela. Veiligheidssituatie (addendum)”* van 1 juli 2019, die deze feiten al documenteerde.

De Raad stelt met de commissaris-generaal vast dat de geldigheidsdata vermeld op de kopie van de identiteitskaart die in de notificatie van de oproeping dd. 11 juni 2019 wordt vermeld (05-01-12 en 01-2022) verschillen van de geldigheidsdata van de identiteitskaart waarvan het origineel door verzoeker werd getoond op het CGVS en waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt (24/03/2017 en 03/2027).

De Raad stelt vast dat verzoeker de stelling van het CGVS dat beide documenten verschillende geldigheidsdata vermelden ongemoeid laat en dat ook de schrijfwijze van de geldigheidsdata op beide kaarten verschillend is. Waar verzoeker er op wijst dat het misschien gebruikelijk is om twee identiteitskaarten te hebben en daarvoor verwijst naar één persartikel stelt de Raad vast dat de geciteerde passage in het Engels melding maakt van een persoon die in een school in San Martin een document werd overhandigd terwijl zijn andere identiteitskaart in de SAIME zou zijn en dat hij niet weet of dat document klaar is en dat alles mogelijk is. Verder wordt er in vermeld dat de betrokkene wou voorkomen eerder dan spijt te hebben en dat het beter is om twee identiteitskaarten te hebben in geval personen voor vervalsing van migratiedocumenten, de onderwereld er een zou afnemen. De Raad stelt vast dat voor zover de replieknota stelt dat *“verschillende getuigenissen van burgers bevestigen dat ze meer dan één identiteitskaart hebben om zichzelf te beschermen”* dit niet blijkt uit dit ene fragment dat in de replieknota wordt opgenomen en dat verzoeker deze getuigenissen verder niet aanbrengt. Bovendien stelt de Raad ook vast dat uit het geciteerde fragment van het internetartikel op zich zelfs niet kan afgeleid worden dat de *betrokkene in casu* over twee identiteitskaarten beschikte nu volgens dit artikel stelt dat zijn andere identiteitskaart nog in de SAIME moet zijn maar hij verder niet weet of het klaar is. Bovendien stelt de Raad vast dat volgens de door verzoeker neergelegde notificatie verzoeker bij vijf gelegenheden werd opgeroepen om een verklaring af te leggen met betrekking tot versperring van de openbare weg en aanstichting tot haat maar dat indien hij zich niet aanmeldt op 25 juni 2019 een aanhoudingsbevel zal worden aangevraagd bij het Openbaar Ministerie.

Daargelaten dat het feit dat de Venezolaanse autoriteiten pas na 5 onbeantwoorde oproepen om verklaringen af te leggen met betrekking tot de gebeurtenissen van 4 april 2017, een aanhoudingsbevel zouden aanvragen voor verzoeker op zijn minst vreemd te noemen is, stelt de Raad ook vast dat verzoeker het document, dat dateert van juni 2019, pas neerlegt in december 2019. Zijn verklaring ter terechtzitting dat hij niet op de hoogte was van de oproepingen aangezien zijn familie niet langer in het huis woonde overtuigt niet, nu zijn moeder nog geruime tijd na de gebeurtenissen van 4 april 2017 en alvast op de datum van het persoonlijk onderhoud, 18 oktober 2018, in het huis bleef om voor haar moeder en de eigendommen te zorgen (gehoorverslag CGVS, p. 6) en dat aangenomen kan worden dat de autoriteiten, indien zij inderdaad de intentie hadden gehad verzoeker op te roepen om zich te verantwoorden voor de protestacties op 4 april 2017, ook al in die periode hem daartoe zouden opgeroepen hebben.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en in het licht van de informatie die door het CGVS werd aangebracht en waaruit blijkt dat via corruptie en vervalsers zeer gemakkelijk Venezolaanse ‘officiële’ documenten op niet-reguliere wijze kunnen verkregen worden, concludeert de Raad dat geen geloof kan gehecht worden aan het door verzoeker neergelegde document en dat dit document in elk geval bovenstaande vaststellingen met betrekking tot de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen inzake het incident op 4 april 2017 niet kan ombuigen.

Met betrekking tot verzoekers politieke profiel tenslotte stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op pertinente gronden stelt dat *“U verklaarde uitdrukkelijk binnen de partij Voluntad Popular geen activiteiten te hebben gehad en behalve gewoon lid zijn geen enkele functie te hebben vervuld (notities CGVS, p.15). Ook blijkt uit uw verklaringen dat de paar negatieve opmerkingen die u van een colectivo die jullie thuis kwam opzoeken naar uw hoofd kreeg geslingerd, voor u verder geen concrete gevolgen te hebben gehad. U vertrok in deze periode voor werk naar Ecuador en keerde hierna zonder belemmeringen terug naar Venezuela (notities CGVS, p.12). Het feit dat een bevriende familie in de periode dat u in Ecuador verbleef slachtoffer werd van moord –u legde hierover een artikel neer (zie document 8 in het administratieve dossier)–, neemt niet weg dat dit voorval verder niets met u persoonlijk te maken te hebben (notities CGVS, p.12,13).*

U verwees bij dit incident enkel zijdelings naar het feit dat de omgebrachte echtgenoot een politieagent was, maar kon verder enkel gissen wie er concreet achter de moord zat en wat de reden was van het hele gebeuren (notities CGVS, p.14,15,17)."

Voor zover verzoeker aanvoert dat hij omwille van zijn deelname aan protestacties en manifestaties tegen de regering gevisieerd wordt en voor deelname hieraan 25 jaar kan krijgen wijst de Raad er op dat dat uit de informatie in het administratief dossier en in de aanvullende nota van het CGVS blijkt dat de Venezolaanse autoriteiten sinds de beëindiging van de massademonstraties in juli 2017 meer doelgericht en selectiever te werk zijn gegaan in hun repressie van opposanten en dat hierbij hoofdzakelijk personen gevisieerd worden wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij. *"Human Rights Violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight"* van juni 2018, opgesteld door OHCHR, spreekt in die zin van personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij, verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen, personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime, studentenleiders, professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit, verdedigers van mensenrechten, personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie, detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening, leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen, etc (p. 33-38). Het recentere *"Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela"* van juli 2019, opgesteld door OHCHR, noemt als risicoprofielen in 2018-2019 vakbondsafgevaardigden, gezondheidswerkers, werknemers van universiteiten, mensenrechtenactivisten, aanhangers van de voormalige president Hugo Chávez, dissidente militairen en ambtenaren, werknemers van overheidsondernemingen, alsook vrouwelijke mensenrechtenactivisten, verpleegsters, leerkrachten en ambtenaren (p. 7-8). *"Amnesty International"* stelt dat er in januari 2019 *"targeted executions"* plaatsvonden *"based on the profile of the victims"*, zijnde *"young men who were critical of the government, or perceived as such by the authorities, from low-income areas and whose participation in the protests had been visible or whose criticisms had gone viral on social media"* (*"Amnesty International (AI), Hunger for justice: Crimes against humanity in Venezuela"* van 14 mei 2019, p. 4-6, zoals geciteerd in *"COI Focus: Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)"* van 1 juli 2019). De Raad kan, op basis van deze informatie, de stelling van de commissaris-generaal bijtreden dat het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela niet volstaat om erkend te worden als vluchteling.

Dit volstaat voor de Raad om vast te stellen dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij omwille van de gebeurtenissen op 4 april 2017 of omwille van zijn aanwezigheid op andere manifestaties tegen de regering gevisieerd wordt door de Venezolaanse autoriteiten.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.5. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

2.5.2. Beoordeling

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Kwalificatierichtlijn in Belgisch recht.

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, moet aantonen dat zij bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door het CGVS blijkt niet dat verzoeker dergelijk risico loopt in Venezuela.

2.5.2.2. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna ‘HvJ’) sprak zich als volgt uit over de draagwijdte van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, b) van de Richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt. Het HvJ oordeelde dat, “[h]et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht [...] deel uit[maakt] van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt” en dat “[d]e [...] termen “*foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker*”, *betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*” (HvJ, C-465/07, “*Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*”, arrest van 17 februari 2009 (GK), punt 32).

Het Hof vervolgt “[b]ovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. (Ibid., punt 28).

In het arrest *M'Bodj t. Belgische Staat* stelt het HvJ dat het toepassingsgebied van artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. (HvJ, C-542/13, *M'Bodj t. Belgische Staat*, arrest van 18 december 2014 (GK), punten 32 en 36). Zo stelt het Hof dat uit “*artikel 15, sub b, van richtlijn 2004/83, volgt duidelijk dat zij alleen van toepassing is op onmenselijke of vernederende behandelingen die een verzoeker in zijn land van herkomst ondergaat. Daaruit volgt dat de Uniewetgever het voordeel van de subsidiaire bescherming heeft willen beperken tot gevallen waarin de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen*” (punt 33).

Het HvJ stelt dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU “*moet voortvloeien uit de gedragingen van derden*” en dat “*de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen*” door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de Richtlijn 2011/95/EU, zoals omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet:

“a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade”.

“hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst” (punt 35).

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet zich bijgevolg voordoen in het land van herkomst van de verzoeker en het heeft volgens het Hof ook betrekking op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, punt 32).

Voor zover verzoeker, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zich steunt op hetzelfde politiek engagement als deze die aan de basis ligt van zijn vraag om als vluchteling te worden erkend, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij geconcludeerd wordt dat geen dergelijk politiek engagement kan weerhouden worden en dat verzoeker geen profiel heeft dat beantwoordt aan de kenmerken zoals aangegeven in de boven geciteerde mensenrechtenrapporten (OHCHR, *“Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela”* van juni 2018, Amnesty International, *“Hunger for justice: Crimes against humanity in Venezuela”* van 14 mei 2019, p. 4 - 6, zoals geciteerd in *“COI Focus: Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)”* van 1 juli 2019).

Voor zover verzoeker ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet probeert aan te tonen door in te gaan op de algehele sociale en economische situatie in Venezuela, stelt hij in wezen dat de socio-economische situatie zo zorgwekkend is dat bijna iedere Venezolaanse burger het risico loopt dat zijn socio-economische rechten in die mate geschonden worden dat er wel degelijk sprake kan zijn van een risico op onmenselijke of vernederende behandeling. Hij betoogt aan de hand van de hoger geciteerde bronnen in het verzoekschrift dat *“de bevolking er niet meer in [slaagt] te voorzien in elementaire basisbehoeften en de situatie zal verder verslechteren”* en dat *“de volledige bevolking slachtoffer is”*; dat *“vrouwen en kinderen in het bijzonder geraakt worden”* dat er een schrijnend gebrek is aan medicijnen terwijl er een stijging is van epidemieën en dat *“de staat [bewust] weigert de situatie van haar bevolking te verbeteren door het weigeren van humanitaire hulp”*. Met betrekking tot het risico op ernstige schade van verzoeker zoals gedefinieerd in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet omwille van de socio-economische omstandigheden in Venezuela stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de mens waaruit blijkt dat socio-economische overwegingen in asielzaken *“slechts relevant zijn in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling”*. De commissaris-generaal stelt dat dit *“in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard [betreft] die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken.”*

De Raad herinnert vooreerst aan de vaste rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens (hierna ‘EHRM’) inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken, waarvan de algemene principes werden bevestigd in *J.K. e.a. v. Sweden* (EHRM, *J.K. e.a. v. Zweden*, nr. 59166/12, arrest van 26 augustus 2016, §§ 79-81, zoals ook uiteengezet in EHRM, *Saadi v. Italië* [GC] no 37201/06, arrest van 28 februari 2008, §§ 124-133). Zo stelt het Hof dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM, *F.G. e.a. v. Sweden*, nr. 43611/11, arrest van 23 maart 2016, §§ 111-112).

Gezien het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM, heeft het toepassing niet alleen wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten. Maar in beide gevallen moet het risico reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (*J.K. e.a. v. Sweden*, § 80 met verwijzing naar EHRM, *NA. v. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, arrest van 17 juli 2008, § 110; *F.H. v. Zweden*, nr. 32621/06, arrest van 20 januari 2009, § 102 en *H.L.R. v. Frankrijk*, nr. 24573/94, arrest van 29 april 1997, § 40).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat de loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM, *Vilvarajah a.o. v. Verenigd Koninkrijk*, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, arrest van 30 oktober 1991, § 111).

Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM, *Y. v. Rusland*, nr. 20113/07, arrest van 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, nr. 37201/06, arrest van 28 februari 2008, § 131; EHRM, *Mamatkulov en Askarov v. Turkije*, nrs. 46827/99 en 46951/99, arrest van 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, nr. 53566/99, arrest van 26 april 2005, § 68).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt ook dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoeker moet daarbij aantonen dat zijn persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Zoals het CGVS terecht opmerkt in de bestreden beslissing en in de aanvullende nota zijn socio-economische overwegingen in asielzaken slechts relevant wanneer de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien. Daarbij vormen de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van haar situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen (EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, arrest van 27 mei 2008, § 42; EHRM, *M.S.S. v. België en Griekenland*, nr. 30696/09, 21 januari 2011, § 254; EHRM, *Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, arrest van 28 juni 2011, § 283; EHRM, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, nr. 60367/10, arrest van 29 januari 2013, §§ 76 en 92).

De Raad neemt aan dat de sociaal-economische situatie in het land is geïmplodeerd. De Raad betwist evenmin dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet aantoonbaar is dat hij een kwetsbare persoon is die in Venezuela in inhumane omstandigheden of extreme armoede leefde in het licht van de huidige economische crisis in het land, noch blijkt dit uit de gegevens van het administratief dossier. Zo verklaart hij dat zijn familie een boerderij had in de staat Tachira, dat zijn moeder voor een bank werkte (gehoorverslag CGVS, p. 5) en dat ze ook een appartement hadden in Caracas (gehoorverslag CGVS, p. 3). Verder verklaart hij verschillende keren naar Cuba te zijn gereisd en ooit voor zes maanden in de VS te hebben verbleven (gehoorverslag CGVS, p. 8), 3 jaar op de militaire school te hebben gezeten en tot het derde jaar rechten aan de Central University of Venezuela te hebben gestudeerd (gehoorverslag CGVS, p. 9) en 1 jaar in Ecuador te hebben gewerkt (gehoorverslag CGVS, p. 9). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing op pertinente gronden stelt dat *“Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/ financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijk en vernederende behandeling’ loopt. Zo haalt u voor het CGVS aan uit een gegoede familie te komen die verschillende eigendommen in verschillende staten van het land bezit en klaarblijkelijk in de mogelijkheid verkeerde of in Caracas of in Tachira te verblijven (notities CGVS, p. 6,7). Naast de universitaire studies die u vervulde, had u ook de mogelijkheid om te reizen en tijdelijk te werken in het buitenland waarna u telkens opnieuw naar uw land terugkeerde in introk bij uw ouders (notities CGVS, p.8,9). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen”*. De Raad stelt vast dat verzoeker er niet in slaagt deze beoordeling om te buigen door de enkele verwijzing naar algemene landeninformatie zonder deze op zijn concrete persoonlijke omstandigheden te betrekken.

Een schending van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond in hoofde van verzoeker.

2.5.3.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Het begrip internationaal of binnenlands gewapend conflict werd door het Hof van Justitie als volgt geïnterpreteerd in het arrest *Aboubacar Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*. Vooreerst wijst het Hof er op dat *“[D]e Uniewetgever uiteindelijk heeft besloten alleen vast te houden aan het geval van ernstige en individuele bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”* (HvJ, C- 285/12, *“Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen”* (GK), arrest van 30 januari 2014, punt 29).

Het Hof vervolgt: *“Voorts dient in herinnering te worden gebracht dat het bestaan van een binnenlands gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 15, sub c, van de richtlijn, te weeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen (zie in die zin arrest Elgafaji, reeds aangehaald, punt 43)”*. (ibid, punt 30). Het Hof besluit: *“Artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, moet in die zin worden uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld”*.

De Raad stelt vast dat uit de door de partijen aangebrachte landeninformatie blijkt dat de diepe economische en politieke crisis in Venezuela het gevolg is van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie. Zoals nog blijkt uit de COI Focus *“Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)”* van 1 juli 2019 beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. De oppressie gaat uit van de staat zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de *“Colectivos chavistas”* en de megabandas, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen. Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld. De Raad kan aannemen dat de druggerelateerde criminaliteit in sommige delen van het land bijzonder ernstig is (zie ook de COI Focus *“Venezuela: Situation Sécuritaire”* van 4 april 2019). Hoe dan ook, er kan uit de informatie bij het administratief dossier en het verzoekschrift niet worden afgeleid dat thans in Venezuela een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet en artikel 15c van de Kwalificatierichtlijn zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie. Verzoeker toont dit ook niet aan.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend twintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET